

studentenbeurs bekostigd. De concrete V.U. der weeldejaren stond in haar uiterlijk leven veel dichterbij het „stekje, dat geen stokje was” van 1880, dan het uiterlijk leven van onze menschen in die jaren stond bij de levenswijze van die sinds ontsliepen; van de grootouders van het geslacht, dat nu begint mee te leven.

Maar onze beschouwing van het heele leven onder het aspect van welvaart, die weelde leerde kennen en eischen; onder dat motto: „wij kunnen het wel doen!” heeft ook onze kijk op de V.U. vertroebeld. Deze beschouwingswijze heeft aan de V.U. en aan het Calvinistische volksdeel, dat haar „draagt”, kwaad berokkend. De V.U. ging behooren bij onze stand; ons bezit van haar was overeenkomstig onze deftigheid.

In deze dingen sprak ons vleesch zich uit. Dergelijke zienswijze verminderde het offer-karakter onzer gaven.

Gelukkig dat de bittere en zware tijdsomstandigheden veelszins onze blik weer „eenvoudig” maken, en ons ook de V.U. weer zuiverder doen zien. Als een „geloofsstuk” namelijk.

We worden weer arm. Het welvaartspeil daalt schrikbarend. De weelde moet krimp geven.

Een V.U. als symptoom van onze deftigheid kunnen we er niet meer op na houden! Maar die is er ook nooit geweest. Dat was een fantasie van onze grootschheid. De werkelijke V.U. van de Keizersgracht 162, die langzamerhand 162-164 werd; het oude heerenhuis, dat wat verbouwd werd; die Universiteit zonder aula; met een bibliotheek op zolder; die tenslotte ook een paar laboratoria kreeg (schoon van uiterlijk, wjl vorm gevend aan schoone offervaardigheid); die werkelijke V.U. waar hard gewerkt wordt en sober geleefd van vele kleintjes, die samen één groote moeten maken; was nimmer weelde.

We worden weer arm. We kunnen weer offeren! Niet alleen een oud moedertje, maar ook vroeger rijke menschen kunnen weer offeren. De V.U. dat geloofsstuk, dat door geloofsactiviteit van ons volk slechts kan blijven staan, staat